

Той се облече и запали свѣщъ. Всичко това му се виждаше като страшенъ сънъ. — Ами ако умре? — питаше се той мъчително.

Когато повдигна завѣсата на нейното легло, той я намѣри притисната въ дъното на постелита. Тя придържаше съ жбѣ края на одѣялото, по което личеха кървави петна.

— За Бога... покажи ми... кждѣ си ранена?

Тя приповдигна малко одѣялото и си разголи рамото. Една струя топла кръвъ се лѣеше отъ раната.

Достатъченъ бѣше единъ погледъ, за да се увѣри, че гърмежътъ само бѣше закачилъ леко рамото и че подиръ нѣколко дни раната ще заздраве.

— Слава Богу! Слава Богу!

Тя го гледаше съ втрещенъ, мѣтенъ погледъ.

— Нѣма нищо, — пробѣбра той, — само една драскотина, нищо повече!

Тя, сѣкашъ, не го слушаше.

— Пази се! — каза си той. — Нито съ дума, нито съ погледъ не се издавай.

Той се отстрани и изнемощѣлъ постави свѣщъта на масата. Какво да прави сега? Кждѣ да върви? Да остане — значеше да загине. Да бѣга, трѣбваше незабавно да бѣга.

Бѣгай далечъ и остани тамъ, докѣ не издигнешъ една стѣна, която да би те раздѣлила отъ нея навѣки. И, задъханъ отъ вълнение, той почна да събира книжата, които доказваха вината на неговия баща, сѣкашъ туй бѣше най-скѣпното нѣщо, което му бѣше останало

Изминали се бѣха повече отъ три мѣсеца, откато Болеславъ фонъ-Шранденъ бѣше напустналъ бащиното си гнѣздо. Настѣпи пролѣтъ, зацвѣтѣха теменужки и зимбили, долчинкиѣ обраснаха съ трѣва и коприва, а отъ дърветата при всеко подухване на вѣтрецъ се синѣха прѣцвѣтели